

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

การกล่อมเกลาทางสังคมในด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ
ของชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง

ชื่อผู้เขียน

นายตุลวัตร พานิชเจริญ
สาขาวิชาการศึกษาอุปกรณ์

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ :

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดุสิต ดวงสา	ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. ชัยันต์ วรรธนะภูติ	กรรมการ
อาจารย์ เอกกฤต นาคะบุตร	กรรมการ

นักคดีย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการกล่อมเกลาทางสังคมในด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติของชุมชนกะเหรี่ยงบนพื้นฐานของระบบความคิด ความเชื่อของกะเหรี่ยงที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างคนกับคน คนกับธรรมชาติและคนกับสิ่งเหลือธรรมชาติ ซึ่งความสัมพันธ์ใน 3 มิตินี้ ก่อให้เกิดองค์ความรู้ที่มีความสำคัญต่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติโดยมีองค์การทางสังคม อาทิ ระบบเครือญาติ และผู้อาวุโส ทำหน้าที่เชื่อมโยงความเชื่อที่กำหนดองค์ความรู้ในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ แล้วถ่ายทอดไปยังชนรุ่นหลังต่อไป นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่จากภายนอกและภายใน ที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงกระบวนการกล่อมเกลาทางสังคมของชุมชนในด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอีกด้วย การศึกษาครั้งนี้ได้เลือกหมู่บ้านแม่หาร ซึ่งเป็นหมู่บ้านชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง ที่มีการหั้งถนนบ้านเรือนอยู่ติดกับเขตบ้านน้ำมาเป็นระยะเวลาเกินกว่า 150 ปี อีกทั้งยังมีระบบความคิดความเชื่อและพิธีกรรมที่สืบทอดกันมาอย่างต่อเนื่อง การศึกษาพบว่า ในชุมชนกะเหรี่ยงที่มีวิถีชีวิตร่วมกับการผลิตแบบยังชีพ มีระบบความเชื่อที่สัมพันธ์กับทรัพยากรธรรมชาติ คืน น้ำ ป่า สามารถจำแนกออกได้เป็น 4 ระดับคือ 1. ในระดับจิตวิญญาณ 2. ระดับชุมชน 3. ระดับเครือญาติ และ 4. ระดับครัวเรือน ความเชื่อได้ถูกบูรณาการ

การศึกษาพบว่า ในชุมชนกะเหรี่ยงที่มีวิถีชีวิตร่วมกับการผลิตแบบยังชีพ มีระบบความเชื่อที่สัมพันธ์กับทรัพยากรธรรมชาติ คืน น้ำ ป่า สามารถจำแนกออกได้เป็น 4 ระดับคือ 1. ในระดับจิตวิญญาณ 2. ระดับชุมชน 3. ระดับเครือญาติ และ 4. ระดับครัวเรือน ความเชื่อได้ถูกบูรณาการ

พัฒนาจิตวิญญาณของสมาชิกภายในชุมชนและการสืบทอดกระบวนการเรียนรู้ภายนอกชุมชนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยมีแบบแผนของการเรียนรู้ที่แตกต่างไปจากระบบการศึกษาสมัยใหม่ กล่าวคือ การเรียนรู้ของคนในชุมชนจะเกิดจากประสบการณ์ส่วนบุคคล ผ่านการปฏิบัติแบบลองผิดลองถูก และนำมาเล่าเปลี่ยนกันในระหว่างกลุ่มหรือชุมชน เพื่อสรุปเป็นบทเรียนและถ่ายทอดไปยังคนรุ่นหลัง สืบต่อไป

สำหรับกระบวนการกล่อมเกลาในชุมชนที่เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ สาระสำคัญอยู่ที่การให้ความสำคัญต่อคุณค่าของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ที่มีผลต่อการดำรงอยู่ของชีวิตและการจัดความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติที่มีความผสมกลมกลืนซึ่งกันและกัน และยังพบว่า ในกระบวนการกล่อมเกลาของชุมชนมีวิธีการในการถ่ายทอดความรู้ที่แตกต่างกันในแต่ละระดับ เช่น ระดับครอบครัวและเครือญาติ การเรียนรู้ของคนในระดับนี้ เกิดจากการปฏิบัติงานร่วมกันในครัวเรือน ในรูปแบบพื้นที่บ้าน บ้านเดียวกัน หรือพ่อแม่สอนโดยตรง ผ่านการขับล้ำนำหรือการประกอบพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเกิดและการตาย

ในระดับชุมชน วิธีการในการเรียนรู้ที่มีความสำคัญในการก่อให้เกิดการตระหนักรู้และมีจิตสำนึกรักภักดีต่อธรรมชาติ ก็คือ การร่วมพิธีกรรมที่สำคัญต่อชุมชนส่วนรวม คือ การเลี้ยงผีที่บ้าน หรือการเลี้ยงผีเจ้าเมือง หรือการเลี้ยงผีพยา ซึ่งในระดับชุมชนนี้กระบวนการเรียนรู้ของคนในชุมชนมีความสัมพันธ์กับความเชื่อในระดับจักรวาลของชาวภาค หรือที่ว่าทรัพยากรธรรมชาติ คิน น้ำ ป่าไม้ พืชพรรณที่อยู่อาศัยต่าง ๆ ทุกสิ่งทุกอย่างมีเจ้าของและคนเป็นเพียงส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ดังนั้น เมื่อคิดความจำเป็นจะต้องใช้ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการดำรงอยู่ของชีวิต จึงจำเป็นต้องร้องขอและบอกราตรีต่อเจ้าของสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้โดยผ่านการประกอบพิธีกรรม

ขณะเดียวกันองค์ความรู้ภายนอกก็ได้หยุดนิ่งอยู่กับที่ หากแต่เมื่อสังคมภายใต้การเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง และส่งผลกระทบต่อชุมชน โดยผ่านกลไกของรัฐที่มีอำนาจจ่ายที่ส่วนกลาง อาทิระบบการปกครอง ระบบการศึกษาที่นำโรงเรียนมาเป็นสถานที่ในการให้ความรู้แก่คนรุ่นใหม่ ซึ่งส่วนมากเป็นความรู้สมัยใหม่ หรือนโยบายการให้สัมภានทำไม้ แกะริชัพ เอกชน จนก่อให้เกิดความขัดแย้งต่อต้านสัมปทาน เหล่านี้ล้วนแต่เป็นมัจจัยและเงื่อนไขที่ทำให้คนในชุมชนมีการปรับเปลี่ยนระบบความคิด และผลิตองค์ความรู้ขึ้นใหม่ที่มีความเหมาะสมและ

สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทั้งภายในและภายนอกชุมชน

ระบบคิดและความเชื่อ องค์ความรู้และองค์กรในการจัดการของชุมชนในชุมชนหนึ่ง จะสามารถดำรงอยู่เพื่อรับใช้หรือแก้ไขปัญหาของชุมชนได้ จำเป็นต้องมีกระบวนการถ่ายทอดเรียนรู้ และองค์กรชุมชนที่เคยทำหน้าที่เผยแพร่องค์ความรู้ทั้งภายในและภายนอกเพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ของชุมชนอย่างเหมาะสม และเกิดความสงบสุขตามกลางสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติที่ดูดี สมบูรณ์สืบต่อไป

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright © by Chiang Mai University
All rights reserved

Thesis Title Socialization on Natural Resource Management
of a Karen Community

Author Mr. Toolawat Panichareon

M.Ed Nonformal Education

Examining Committee : Assist. Prof. Dr. Dusit Duongsaa Chairman
Lecturer Dr. Chayan Vaddhanaphuti Member
Lecturer Anek Nakabutra Member

Abstract

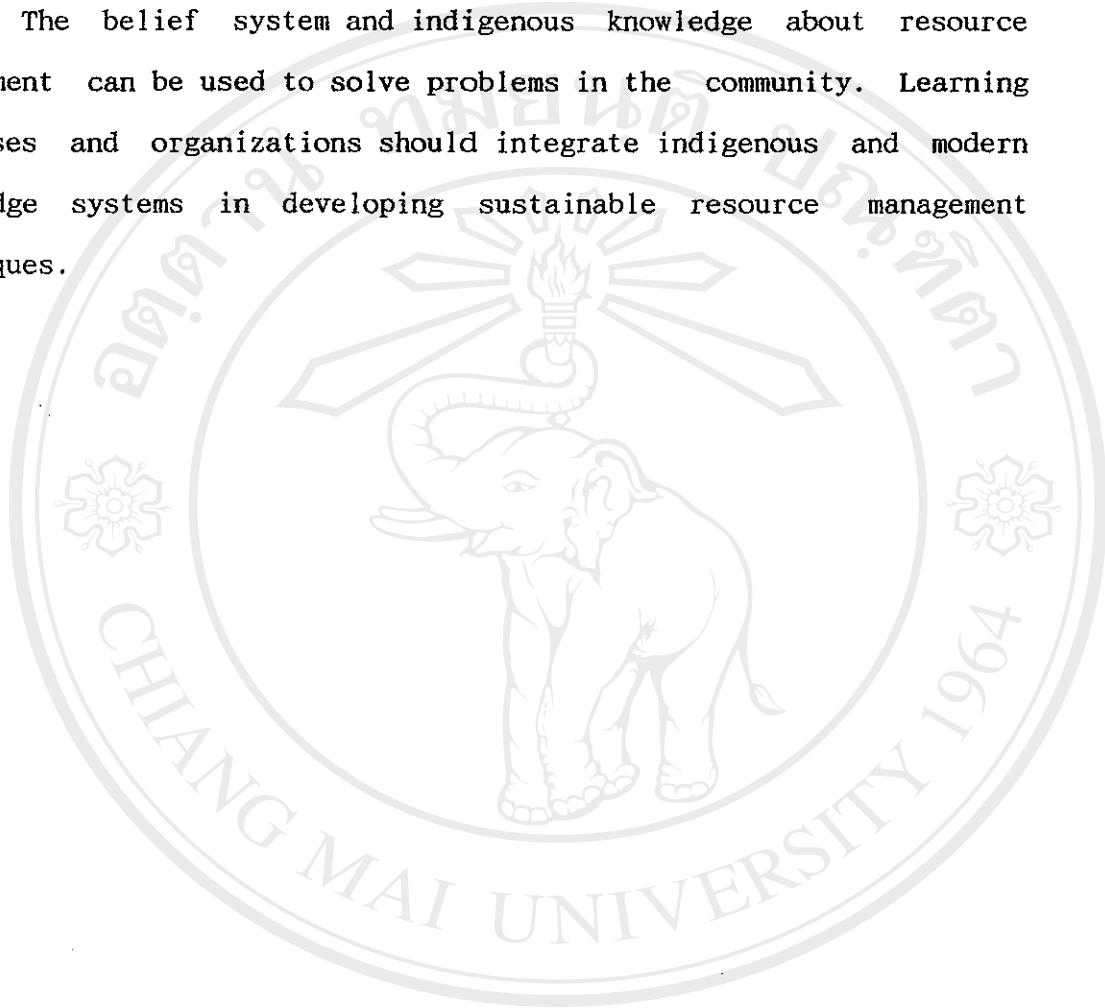
This thesis examines some Karen beliefs of the relationship between humans, the natural world, and the supernatural world. An understanding of this three dimensional belief system is important in order to understand natural resource management in Mae Harn, a Karen village. Mae Harn was settled 150 years ago near a natural reservoir. It has an indigenous system of beliefs which support resource conservation. Social organizations, kinship groups, and community elders link beliefs and knowledge to natural resource management and pass the beliefs on to the next generation. In recent years, conditions outside and within the community have changed the socialization of natural resource management in Mae Harn.

The study found that the Karen folk system of beliefs has four principle categories: 1) cosmological, 2) community, 3) kinship groups, and 4) households and families. The system is based on the belief that everyone and everything has a spirit, and is passed on for generations. Traditional education in Mae Harn is different from the

modern Thai educational system. In Mae Harn, the learning process centers on personal experiences and practice. These experiences are discussed and communicated to the next generation.

The learning process of natural resource management is based on everyday experiences in the community many of which emphasize the relations between humans and nature. Mae Harn has a two-level approach to natural resource education. At the family and kinship level, people learn through their daily work in their fields. Elders and parents are the direct socializers by relating folk stories about birth and death. At the community level, ceremonies and rituals play important parts in awareness-raising about natural resource management. For example, members of the community must pay respect to Karen spirit of irrigation sources of the paddy fields, and the spiritual owners of the land. People believe that land, water, and forests have spiritual owners, and humans are just one part of the natural world. If resources must be used, people must first ask permission from the spirit owner through a ritual. At the same time, indigenous knowledge in Mae Harn is changing due to outside social, economic and political factors brought to the community principally through the centralized power structure. For example, the government education system uses the school to teach mainly modern knowledge about resource management, or logging concession policies. Recently, the logging concessions have caused community protests. Thus, changing knowledge systems in Mae Harn both reflect and can be applied to the large changes both within and outside the community.

The belief system and indigenous knowledge about resource management can be used to solve problems in the community. Learning processes and organizations should integrate indigenous and modern knowledge systems in developing sustainable resource management techniques.

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright[©] by Chiang Mai University
All rights reserved